

จากใจคุณครูไม่ใหญ่

...แต่เดิมนั้นที่คิดตั้งโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา เพราะเห็นว่าตัวเองอายุเยอะแล้ว เวลาข้างหน้าเหลือน้อยเต็มที มีความรู้อะไรก็จะมาแบ่งปันให้กับลูกๆ ทุกคน ทั้งความรู้ที่ได้ศึกษาเรียนรู้มาจากพระไตรปิฎกบ้าง จากคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง บ้าง โดยเฉพาะที่สำคัญที่สุด คือ จากวิชาธรรมกาย ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร ท่านได้ถ่ายทอดผ่านคุณยายอาจารย์ฯ

อีกประการ คือ ต้องการที่จะตอบแทนลูกๆ ทุกคน ที่ได้ให้ข้าว ให้น้ำ ให้อาหารเป็นกำลัง แก่ครูไม่ใหญ่เอง และแก่ลูกพระลูกเณรทั้งหลาย ทำให้มีเรี่ยวแรงในการศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อีกเหตุผลหนึ่ง คือ ช่วงนี้คนยังเข้าใจ พระพุทธศาสนาคลาดเคลื่อนกันไปเยอะ โดยเฉพาะหลักสำคัญเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรมซึ่งไม่ค่อยนำมาพูดกัน จนกระทั่งเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึกคลางแคลงเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรม หรือกฎแห่งการกระทำทั้งทางกาย วาจา ใจ ซึ่งเป็นกฎของเหตุและผล คือ ประkobเหตุอย่างนี้ จะต้องมืผลอย่างนั้น มีผลในปัจจุบันอย่างนี้ ก็เพราะได้ประkobเหตุในอดีตอย่างนั้น ความเชื่อหรือความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ได้ลดลงไปเรื่อย ๆ เพราะว่าเหตุผลบางอย่างไม่ปรากฏทันตา หรือเหตุผลบางอย่างที่ปรากฏอยู่ในปรโลก ก็ไม่อาจที่จะไปรู้ไปเห็นกันได้ เพราะว่าไม่ให้โอกาสตัวเองในการศึกษาเรียนรู้ แต่ถ้าให้โอกาสตัวเอง ทุกคนก็สามารถเรียนรู้ได้ ยกเว้นคนบ้า คนตายเท่านั้น

ด้วยแรงบันดาลใจหลาย ๆ อย่างเหล่านี้ จึงทำให้เปิดโรงเรียนนี้ขึ้นมา อีกทั้งก็มีความสุขทุกครั้งที่ได้มาทำหน้าที่เป็นครูไม่ใหญ่

ได้มาถ่ายทอดความรู้ตรงนี้ ทั้งๆ ที่แต่เดิมที่เข้าวัด
ปฏิบัติธรรมกับคุณยายอาจารย์ ท่านมุ่งใน
การปฏิบัติธรรมเป็นหลัก

โดยอรรถาศัยส่วนตัวของครูไม่ใหญ่นั้น
จะตรงข้ามกับภาพที่เห็นในโรงเรียน คือ
จะชอบเงียบๆ ชอบอยู่ตามลำพัง คุณยาย
อาจารย์ ท่านก็มีอรรถาศัยเช่นนี้เหมือนกัน
คือ มักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ
ยินดีปัจจัยตามมีตามได้ ท่านก็พร่ำสอนอย่าง
นี้เรื่อยมา และได้ปฏิบัติตามโอวาทของ
ท่านเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี คือ จะชอบอยู่ตาม
ลำพัง อย่างมากก็เจอในช่วงวันอาทิตย์ต้น
เดือนกับวันอาทิตย์ธรรมดาที่ออกมาชวนลูกๆ
ทั้งหลายปฏิบัติธรรมเป็นหลัก ส่วนใหญ่ก็
จะชวนหมู่คณะส่วนหนึ่งไปปฏิบัติธรรม
บนดอยสุเทพ เพราะว่าอากาศดีและวิเวก มีป่า
มีเขา นั่นคืออรรถาศัยที่ชอบอย่างนั้นมาก ถ้า
จะให้เลือก ก็อยากจะกลับไปมีชีวิตเงียบๆ
อย่างนั้น

แต่ว่าเมื่อกาลเวลาผ่านไปจนกระทั่ง
อายุเยอะแล้ว ก็คิดอย่างที่ได้เล่าให้ฟังข้าง
ต้น จึงได้เริ่มฝึกหัดสอน เป็นการฝึกหัด
เทคนิคสอนจริงๆ ถ้าจะให้เทคนิคแบบพระ
ผู้ที่มีความชำนาญ เป็นบัณฑิตนักปราชญ์
ในทางพระพุทธศาสนาก็ทำไม่ได้ เพราะว่า
ภูมิรู้ภูมิธรรมก็จบแค่ชั้นกรรมตรี แม้จะอ่าน
พระไตรปิฎกตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นนักเรียน ยังไม่
เข้ามหาวิทยาลัย มันก็ ๔๐ กว่าปีผ่านมาแล้ว
และเวลาส่วนใหญ่จะใช้อยู่กับการปฏิบัติธรรม
เพราะฉะนั้นจึงไม่กล้าเปิดเป็นโรงเรียน
มัธยม เป็นวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย เอาแค่
เป็นโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา เพื่อจะ
ได้ถ่ายทอดการสอน การแนะนำ การพูดการคุย
เพราะไปสังเกตโรงเรียนอนุบาลทั่วๆ ไป
เขาก็ง่าย ๆ เพราะนักเรียนอนุบาลก็คือเด็ก มีเพลง
มีภาพ มีพูด ซึ่งคุณครูท่านก็ไปยืนอยู่หน้าชั้น
คุณนักเรียนบ้าง ชมกันบ้าง ก็ว่ากันไป ชอบอย่างนี้
จึงได้เปิดเป็นโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

ก็เป็นบุญที่ว่า ตั้งแต่เปิดโรงเรียนมา พลัดพลั้งอะไรไป ก็ยังไม่ได้รับการติติงจาก นักปราชญ์ในทางพระพุทธศาสนาเลย ก็ยิ่ง ทำให้มีกำลังใจฝึกสอนกันต่อไป แม้กระทั่ง ปัจจุบันนี้ ก็ยังฝึกสอนอยู่ และจะฝึกกันต่อไป

แม้อยังมีอะไรขลุกขลักอยู่บ้าง แต่ก็ได้ กำลังใจจากนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ที่คอยส่งยิ้มผ่านทางหน้าจอบ้าง ในโรงเรียน บ้าง คอยเป็นกองเชียร์ ทำให้มีเรี่ยวแรงที่จะ พัฒนาปรับปรุงการสอนเพิ่มขึ้น จากเริ่มต้น ฟังทางโทรศัพท์ก็พัฒนามาเป็นอินเทอร์เน็ต จนเปลี่ยนมาเป็นจานดาวธรรม จากภาพแห้ง ๆ ก็เริ่มมีภาพเคลื่อนไหว และนำเรื่องราวที่ฝัน เป็นตุเป็นตะมาเล่าให้ฟัง ตั้งใจจะให้ฟังเป็น นิยายปรัมปรา แต่ว่าเป็นนิยายที่มีคติธรรม

ได้รับความร่วมมือจากเจ้าของ case study ที่ได้กรุณาเล่าเรื่องราวชีวิตของตัวเอง มาเป็นธรรมทานแก่เพื่อนนักเรียน ก็ได้สอน กันมาอย่างนี้ อยากใช้คำว่า พุทธคุณกันมากกว่า

เพราะว่านักเรียนมีอยู่ชั้นเดียว แล้วก็ทุกเพศ
ทุกวัย และมีศาสนิกอื่น ๆ ทั้งนอกจากมาเป็น
นักเรียน มาฟังธรรม ยังมาปฏิบัติธรรม แล้วก็
เข้าถึงธรรม และมาสร้างมหาทานบารมีร่วมกัน
โดยลืมนั้นไปชั่วขณะว่า แต่เดิมนั้นตนเองเริ่มต้น
ชีวิตจากคำสอนใด และได้มาศึกษาความรู้สากล
กันอย่างนี้เรื่อยมา

จาก case study ที่ผ่านมา กับเรื่อง
ราวต่าง ๆ ซึ่งทยอยเล่ากันไป ก็ทำให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงในชีวิตของนักเรียน บ้าง
ก็เปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่ บ้างก็ค่อย ๆ
เปลี่ยนแปลง และเสียงเหล่านี้สะท้อนกลับ
มาถึงครูไม่ใหญ่ ทำให้มีความปลื้มปิติยินดีกับ
การเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นของนักเรียน
อนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลก

บางคนจากเดิมที่เคยติดเหล้า ติดบุหรี่
ก็เลิก เคยติดการพนันก็เลิก เคยประกอบ
มิชณาอาชิวะโดยไม่รู้วามันเป็นสิ่งที่จะทำให้
ไปอบายก็เลิกได้ ที่ชี้เกี่ยจนั่งธรรมะก็ขยันนั่ง

จากครอบครัวอบอุ่นก็มาเป็นครอบครัวอบอุ่น
ลูกๆ อยู่ในโอวาท เป็นเด็กเก่งและดี ที่ไม่เคย
รู้จักการทำบุญก็เริ่มทำบุญ ที่ทำบุญตาม
อารมณ์ก็เปลี่ยนมาเป็นทำบุญสม่ำเสมอ ที่ทำ
ตามกำลังก็เปลี่ยนมาทำเต็มกำลัง

การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ คือสิ่งที่
ทำให้ครูไม่ใหญ่ขึ้นใจมากๆ และทำให้มีเรี่ยว
มีแรงสอนกันต่อไป...

๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘